

Boligministeren (Bollmann):

I mit foreløbige svar af 21. marts 1984 oplyste jeg, at jeg – på grund af spørgsmålets mere generelle juridiske karakter, om ansvar og erstatningspligt i forbindelse med anvendelse af sundhedsfarlige stoffer – ville indhente en udtalelse fra justitsministeriet.

Jeg har nu modtaget justitsministeriets udtalelse af 2. maj 1984, der vedlægges, og jeg skal som endeligt svar på spørgsmålet blot tilføje, at jeg kan henholde mig til det i udtalelsen anførte.

Bilag

Justitsministeriet
København, den 2. maj 1984

Boligministeriet
Slotsholmsgade 12
1216 København K.

I skrivelse af 21. marts 1984 (j. nr. D1-6411/6-1) har boligministeriet anmodet justitsministeriet om en udtalelse til brug for besvarelsen af spørgsmål nr. S 289 af 16. marts 1984, stillet af MF Jørgen Lenger.

Spørgsmålet lyder således:

»»Hvem er efter ministerens opfattelse ansvarlig/erstatningspligtig, såfremt et menneske lider helbredsmæssig skade som følge af sundhedsfarlige lofter i en offentlig institution?«

Begrundelse

Fiberholdige lofter er efter al sandsynlighed sundhedsfarlige. Der foreligger utallige eksempler herpå. Langtidsvirkningen kendes dog ikke endnu, men der er mistanke om, at de er kræftfremkaldende.

En korttidsvirkning er dog, at personer, som har anvendt kontaktlinser i lokaler med sådanne lofter, kan få øjenskader, fordi »splinter« sætter sig bag linserne.

En sådan person vil uden tvivl have krav på erstatning, men det ønskes oplyst, hvem pågældende i givet fald skal sagsøge. Den ansvarlige myndighed, eksempelvis kommunen eller staten. Den passive myndighed sundhedsstyrelsen. Firmaet, som har leveret lofterne. Eller måske den ansvarlige myndighed med efterfølgende regresmulighed.

Spørgeren er opmærksom på, at der for de enkelte myndigheder kan foreligge konkrete

formildende omstændigheder, eksempelvis uvidenhed, og der ønskes derfor en principiel tilkendegivelse.«

Justitsministeriet er ikke bekendt med, om fiberholdige lofter kan anses for sundhedsfarlige, og hvilke skader lofterne i givet fald kan føre til. Man kan imidlertid oplyse følgende om de almindelige erstatningsretlige regler:

Udgangspunktet i dansk ret er, at erstatningsansvar forudsætter et uforsvarligt forhold hos skadevolderen. På visse særlige områder anlægges man imidlertid en streng vurdering over for skadevolderen ved afgørelsen af spørgsmålet, om der er handlet uforsvarligt.

Specielt med hensyn til skader, der opstår ved brugen af fast ejendom, er det i retspraksis antaget, at der må anlægges en streng vurdering over for ejeren (eller den, der er ansvarlig for ejendommen), hvis der er tale om, at skaden opstår som følge af manglende vedligeholdelse. Ansvar ifaldes endvidere hyppigt, selv om det er overladt til en selvstændigt virkende tredjemand at udføre vedligeholdelsen af ejendommen.

Det må formentlig antages, at en tilsvarende streng uforsvarlighedsvurdering vil blive anlagt af domstolene i tilfælde, hvor skade opstår på personer, der med ejerens tilladelse opholder sig i en fast ejendom, der viser sig at have sundhedsfarlige indretninger. Hvis ejeren imidlertid hverken kendte sundhedsfaren eller burde kende denne, vil der næppe efter retspraksis blive pålagt ejeren erstatningsansvar. Det bemærkes, at det utvivlsomt vil indgå i vurderingen af, om ejeren kan siges at have udvist en ansvarspådragende handling eller undladelse, om der har været fremsat klager over gener i forbindelse med brugen af ejendommen.

Der vil endvidere kunne pålægges entreprenøren eller håndværkeren, der har opført den sundhedsfarlige indretning, et erstatningsansvar, såfremt entreprenøren eller håndværkeren har handlet uforsvarligt, f.eks. ved udvælgelsen af materialer eller udførelsen af byggeriet.

Endelig vil det efter omstændighederne være muligt at pålægge producenten af sundhedsfarlige byggematerialer erstatningsansvar. Medmindre der fra producentens side er afgivet garanti (der i givet fald alene vil